

פסחים פט: (משנה) עד צ. (משנה)

ביאורי מושגים

קדשים קלים - שלמים, בכור, מעשר בהמה וקרבת פסח הם קדשים קלים. חטאת, עולה ואשם הם קדשי קדשים. דינם של קדשים קלים לרוב קל יותר (זהות האוכלים, משך זמן האכילה, מקום האכילה). לדעת ר' יוסי הגלילי קדשים קלים אף נחשבים לממונו ורכושו של הבעלים.

משנה

אחד מהחבורה שצירף אדם נוסף (ללא דעת החבורה):
ניתן לתת לו רק את חלקו היחסי בלבד.

אחד מהחבורה שאוכל כמות גדולה מיתר חבריו:
ניתן לתת לו את חלקו היחסי בלבד.

לפי המסורת הראשונה דין זה נלמד מברייתא מפורשת,

(לא ניתן ללמוד דין זה מהמשנה כיוון ששם ישנו אדם נוסף ולא מברייתא העוסקת בשמש כיוון ששם יש צורך בטירחה מיוחדת)

לפי המסורת השנייה דין זה פשוט ואין צורך ללמוד

השאלה שנשאלה לפי המסורת השנייה היא האם מותר לבני חבורה סתם כך להוציא אדם מהחבורה התשובה לכך היא לא (מהברייתא רואים שמותר להתחלק רק כשיש סיבה לכך)

ברייתא

- הכסף שמקבל מי שממנה אחרים על פסחו או חגיגתו: חולין.
- המוכר את עולתו ושלמיו: המכירה בטלה (מעיקר הדין) והכסף יפול לנדבה (קנס)

הברייתא אינה כר"ה"ג, ריה"ג סובר שהמכירה קיימת. (לדעתו קדשים קלים הם ממון בעלים)

קושיה: איך כסף קדוש חל על הפסח קדוש ויוצא לחולין?

תירוץ לולא דברי ר' אושעיא (בתירוץ 2 על המשנה בתמורה בהמשך):
הברייתא מניחה שהמצטרף הטרי לא הקדיש את הכסף אלא נתן אותו (כשהוא חולין) במתנה

תירוץ בעקבות דברי ר' אושעיא:
הברייתא סוברת שהפסח הוא ממון בעלים (כשיטת רבי) והקדושה עברה מהכסף לקרבן.

המשנה בתמורה

'לכל נדר' - מי שנתן בהמה קדושה לזונה כאתנן - הבהמה מותרת.

תירוצים

1. אביי (לולא דברי ר' אושעיא): המשנה כר"ה"ג הסובר שקדשים קלים הם ממון בעלים.
2. ר' אושעיא: המשנה עסקה בקרבן פסח והיא כר"ב הסובר שפסח הוא ממון בעלים.

קושיה: משמע שאלמלא הלימוד המיוחד הבהמה היתה נאסרת. והרי אין אדם אוסר דבר שאינו שלו?

ברייתא

באיזה מקרה נחלקו התנאים:

דעה 1: כששתמש בכסף לקניית מצה ומרור. (אבל לקנות חלוק וטלית אסור לכולם)

דעה 2: כששתמש שכסף לקניית חלוק וטלית. (אבל לקנות מצה ומרור מותר לכולם)

עבור אלו שימושים בכסף שיקבל רשאי להמנות אחרים על קרבן פסח שלו?

ת"ק: שימושים לצורך אכילת קרבן פסח (כגון: לקנות עצים כדי לצלותו).

רבי: אף אם זקוק לכסף לצורך מקח.